

400
TOITS | DAKEN

Resultaten van
«Een ontmoeting voor een woning»

EEN ONTMOETING VOOR EEN WONING IN 12 KERNCIJFERS... ERREUR ! SIGNET NON DÉFINI.

DE CAMPAGNE 400DAKEN ERREUR ! SIGNET NON DÉFINI.

EEN ONTMOETING VOOR EEN WONING..... ERREUR ! SIGNET NON DÉFINI.

RESULTATEN VAN «EEN ONTMOETING VOOR EEN WONING» ERREUR ! SIGNET NON DÉFINI.

Methodologie Erreur ! Signet non défini.

Deelname aan de interviews Erreur ! Signet non défini.

Graad van kwetsbaarheid Erreur ! Signet non défini.

Demografisch profiel van de geïnterviewden Erreur ! Signet non défini.

Resultaten van de vragenlijst..... Erreur ! Signet non défini.

BESLUIT..... ERREUR ! SIGNET NON DÉFINI.

Een ontmoeting voor een woning in 12 kerncijfers

3 nachten bevraging op het terrein in Brussel (regio)

250+ vrijwilligers, gesteund door 22 groepsbegeleiders

528 personen aangetroffen op straat

294 interviews

32% zeer kwetsbare personen (volgens een gestandaardiseerde schaal)

78% slaapt herhaaldelijk buiten

65% heeft geen stabiele woonst gehad sedert meer dan een jaar

51% zonder inkomsten

22% kan niet in levensnoodzakelijke behoeften voorzien (zich wassen, zich omkleden, naar de wc gaan, voedsel en drinkbaar water vinden)

17% heeft zijn woning moeten verlaten omwille van problemen met mentale gezondheid of door overdadig alcohol- of druggebruik.

49% werd al eens aangevallen of geslagen op straat

35% heeft een chronisch gezondheidsprobleem waarbij vitale organen getroffen zijn

400Daken is een burgercampagne die erop gericht is om 400 vaste woonplaatsen te vinden voor de meest kwetsbare daklozen. De enquête «*Een ontmoeting voor een woning*» stelt zich tot doel betrouwbare informatie te verschaffen om zo een grotere kans op succes met de campagne te hebben.

www.400daken.brussels

De campagne 400Daken

De campagne 400Daken heeft als doelstelling om tegen 2020 zo'n 400 vaste woonplaatsen te vinden voor mensen die op straat moeten slapen in de regio Brussel-Hoofdstad. Dit aantal is een referentie naar de telling van La Strada in 2014, waarbij 400 mensen werden opgelijst die op straat leefden. De behoeften zijn nu groter maar het huidige project bestaat erin een eerste meetbare kaap te halen tegen eind 2020 - ambitieus en toch realistisch. Het gaat er tevens om beleidsmakers, huisvestingsmaatschappijen, woningeigenaars, investeerders en tenslotte het grote publiek te sensibiliseren voor het aanbrengen van duurzame oplossingen, aangepast aan deze belangrijke sociale problematiek die onmiddellijk en op lange termijn oplossingen nodig heeft.

Mensen die permanent op straat leven, worden daardoor bijzonder kwetsbaar. Voor de initiatiefnemers van de campagne 400Daken is het zonder meer een vereiste voor hen een duurzame oplossing te vinden. Deze oplossing bestaat tegelijk uit de creatie van bijkomende woonplaatsen en in de begeleiding van de geherhuisveste mensen, in functie van wat ze nodig hebben.

De campagne 400Daken maakt deel uit van een globale beweging. Ze sluit aan bij de Europese Campagne voor het einde van dakloosheid zoals die gecoördineerd wordt door World Habitat in samenwerking met de FEANTSA (Europese Federatie van nationale verenigingen die werken rond daklozen).

In Brussel wordt 400Daken momenteel gedragen door Straatverplegers/Infirmiers de rue, Habitat & Humanisme, het Forum-Brussel tegen ongelijkheid, Wederzijdshulpbetoon Sint-Gillis, Archi Human, Rolling Douche, de Stichting 4Wings en Collectiv-A.

Een ontmoeting voor een woning

Een van de basisprincipes van de campagne 400Daken is het gebruik van betrouwbare informatie om een eind te maken aan dakloosheid. Het is in deze optiek dat de campagne 400Daken van 26 tot 29 juni 2017 de week «*Een ontmoeting voor een woning*» organiseerde. De doelstelling was mensen die op straat leven in de Regio Brussel-Hoofdstad te interviewen. Dit initiatief levert een belangrijke kwalitatieve bijdrage aan de definiëring van oplossingen die een eind zouden kunnen maken aan dakloosheid. Een abstract probleem wordt omgezet in gedetailleerde en betrouwbare gegevens.

Het was de voornaamste opdracht van deze eerste actie om elke dakloze bij naam te leren kennen, zowel zijn sociale als zijn medische behoeften vast te stellen en oplossingen voor een woonplaats uit te dokteren, waarbij we voorrang verlenen aan de meest kwetsbare mensen, t.t.z. zij die het grootste risico lopen op overlijden. Het onderzoek kwam er eveneens om bestaande informatie up-to-date te houden en om de gerealiseerde vooruitgang op te volgen. We wilden dus duidelijk verder gaan dan het loutere onderzoek.

Het succes van de week «*Een ontmoeting voor een woning*» was gelinkt aan de mobilisatie van talrijke vrijwilligers en terreinwerkers, die allemaal gedreven worden door de ambitie om een eind te maken aan dakloosheid. Elke avond trokken zo'n honderd vrijwilligers plus nog eens 22 groepsbegeleiders door de straten van Brussel op zoek naar mensen die dakloos waren. Overdag zorgde een tiental vrijwilligers voor de codering van de gegevens van de avond ervoor.

Dit rapport legt de resultaten voor van de week «*Een ontmoeting voor een woning*».

Dit zijn de verschillende secties:

- Methodologie
- Deelname aan een interview
- Graad van kwetsbaarheid
- Demografisch profiel
- Resultaten van de vragenlijsten

Resultaten van «Een ontmoeting voor een woning»

Methodologie

Tijdens drie opeenvolgende nachten (26 tot 29 juni 2017) interviewden straatwerkers en vrijwilligers daklozen overal in Brussel-Hoofdstad om hun behoeften in kaart te brengen aan de hand van de vragenlijst VI-SPDAT (Vulnerability Index - Service Prioritization Decision Assistance Tool/Kwetsbaarheidsindex - Hulpmiddel bij het vaststellen van welke dienstverlening prioritair is), een gestandaardiseerde tool die werd gecreëerd door Community Solutions en OrgCode en die zowel medische als sociale risico's dekt. Deze vragenlijst is een hulpmiddel om een register op te stellen met de namen, de gezondheidsvoorwaarden en de institutionele en sociale geschiedenis van de daklozen en zulks overeenkomstig de wet en met respect voor de privacy van de ondervraagden. De antwoorden van de bevroegden, werden opgetekend zonder ze te interpreteren of in vraag te stellen.

De vragenlijst maakte het onderwerp uit van een diepgaande analyse om er zeker van te kunnen zijn dat hij conform de Belgische context was en eraan aangepast. Noteren we hierbij dat vraag 7 met betrekking tot problemen met justitie niet gesteld werd bij de ontmoetingen en wel omdat in België de gegevens met betrekking tot verdenkingen, vervolgingen en veroordelingen niet kunnen behandeld worden.

De bevraging ging 's avonds door, tussen 20u en 23u30, om ons het best te kunnen richten op mensen die op straat slapen. Het is waarschijnlijk dat we een groter aantal mensen zouden bereikt hebben indien de enquêtes later op de avond hadden plaatsgevonden.

In termen van het publiek waarop de interviews zich richten, ging het uitsluitend over geïsoleerde volwassenen¹ die op straat sliepen op het ogenblik van het evenement, met uitzondering dan van de migranten in transit². Door de verscheidenheid in talen van de daklozen in Brussel werd de vragenlijst in zes talen ter beschikking gesteld: Frans, Nederlands, Engels, Pools, Roemeens en Arabisch. We blijven ons ervan bewust dat de problematiek van de dakloosheid breder is dan enkel en alleen het feit dat we daklozen aantreffen op straat, maar het is hier de bedoeling om een eerste stap te zetten naar het einde van dakloosheid in Brussel door te beginnen bij een afgebakend publiek.

«Een ontmoeting voor een woning» richtte zich op het volledige territorium van Brussel-Hoofdstad door voorrang te geven aan de zones waarin het aantal daklozen het hoogst was (bv.: de drie voornaamste stations en het gebied binnen de vijfhoek). Het was echter niet mogelijk om in drie avonden alle 19 gemeenten aan te doen.

¹ Met het oog op het specifieke karakter van het Belgische publiek van daklozen, werd er besloten om enkel die mensen te interviewen die ouder waren dan 18 en geïsoleerd werden aangetroffen, m.a.w. mensen die op zichzelf leefden.

² Het einddoel bestond erin om aangepaste en permanente woonplaatsen te vinden en dus werden enkel de mensen die zich in België wilden vestigen, geïnterviewd.

Deelname aan de interviews

528 daklozen werden aangetroffen in de straten van Brussel-Hoofdstad tijdens de drie avonden van de week «*Een ontmoeting voor een woning*» van 26 tot 29 juni 2017.

Van deze 528 personen wilden er 234 liever niet meedoen (zie de redenen waarom hieronder) tegen 294 die de enquête hebben afgewerkt. Twee overlappings werden niet meegerekend en ook niet de 9 enquêtes die werden onderbroken.

Van de 294 deelnemers verklaarde 78 % dat ze meestal buiten slapen.

Nota De resultaten van het rapport baseren zich op de 294 interviews die effectief werden afgenomen. De gegeven percentages werden dus berekend op een totaal dat diegenen niet meetelde die weigerden te antwoorden of wiens informatie niet werd opgeschreven.

De redenen waarom mensen niet deelnamen

Verschillende personen die we ontmoet hebben van 26 tot 29 juni 2017 -t.t.z. 233- hebben niet deelgenomen aan de interviews. De opgegeven redenen hiervoor waren:

Redenen niet-deelname	Aantal	Percentage
Weigering	115	49 %
Taalbarrière	35	15 %
Niet wakker te krijgen	26	11 %
Niet pertinent voor die persoon	21	9 %
Geen tijd	10	4 %
Vermoeden van problemen met mentale gezondheid	9	4 %
Isolement	9	4 %
Onzekerheid	7	3 %
Onverstaanbare uitleg	2	1 %
TOTAAL	234	100%

49 % weigerde deel te nemen aan het interview zonder opgave van een specifieke reden. De taalbarrière was de tweede reden die sommige mensen ertoe bracht om niet deel te nemen. De meest voorkomende talen onder de deelnemers waren Frans, Pools, Roemeens en Arabisch. Daar de vrijwilligers de instructie hadden gekregen om niet te hevig te zijn bij het wekken van iemand, was «*onmogelijk wakker te krijgen*» de derde aangehaalde reden waarom iemand niet meedeed.

Graad van kwetsbaarheid

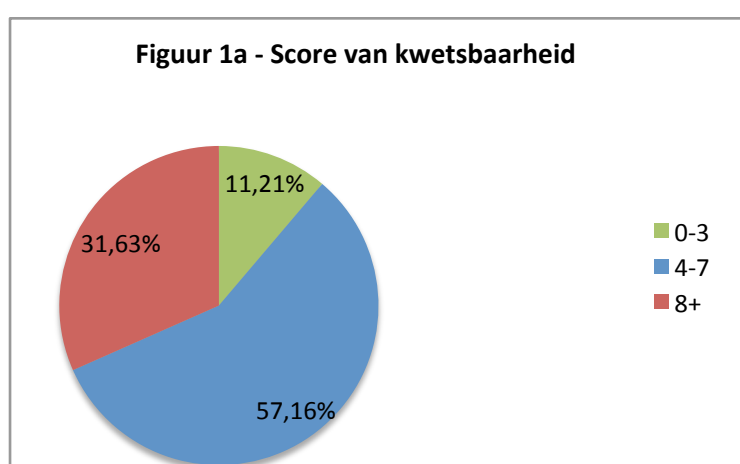
De graad van kwetsbaarheid van de mensen wordt bepaald door een scoresysteem dat wordt toegekend in functie van de antwoorden op elke vraag van de VI-SPDAT, waarbij de totaalscore gaat van 0 tot 16. Met behulp van de scores is het mogelijk voorrang te verlenen aan de meest kwetsbare daklozen in termen van risico op overlijden.

De scores voor kwetsbaarheid worden ondergebracht in drie afgeleide categorieën, die gelinkt zijn aan verschillende aanbevelingen:

- 0 tot 3: geringe kwetsbaarheid – geen interventie om deze persoon ergens onder te brengen
- 4 tot 7: redelijke kwetsbaarheid – evaluatie voor een snelle hervestiging
- 8 en meer: aanbevolen voor een vaste woonst met intensieve begeleiding

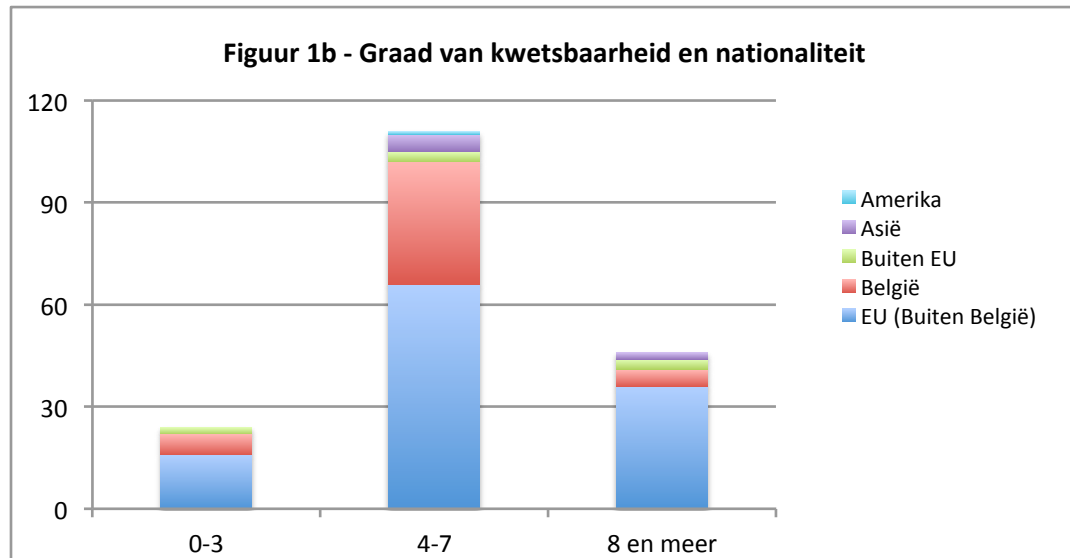
Er werd slechts een minderheid van de geïnterviewden – 33 personen – beschouwd als weinig kwetsbaar. Bijna twee derde (57,1 %) valt onder de categorie «4-7». 93 personen hebben een hoge graad van kwetsbaarheid. (Figuur 1a)

Score van kwetsbaarheid	Aantal	%
0-3 : Geringe kwetsbaarheid	33	11,2 %
4-7: Redelijke kwetsbaarheid	168	57,1 %
8 en meer: Verhoogde kwetsbaarheid	93	31,6 %
TOTAAL	294	100 %

Onder de ingezetenen van de Europese Unie (België niet meegerekend) heeft 39,1 % een hoge graad van kwetsbaarheid -tegenover slechts 27,2 % voor de Belgische ingezetenen.

Deze verhoudingen zijn bijna dezelfde voor de categorie kwetsbaarheid «4-7», t.t.z. respectievelijk 39,3 % en 21,4 %. (Figuur 1b)

In termen van leeftijd zijn 35 personen van de 93 (37,6 %) met verhoogde kwetsbaarheid tussen 36 en 45 jaar oud. Noteren we hierbij dat in deze categorie van kwetsbaarheid twee personen hun leeftijd niet gepreciseerd hebben. Anderzijds werd bijna twee derde (62,6 %) van de personen tussen 46 en 59 jaar ondergebracht in de categorie kwetsbaarheid «4-7».

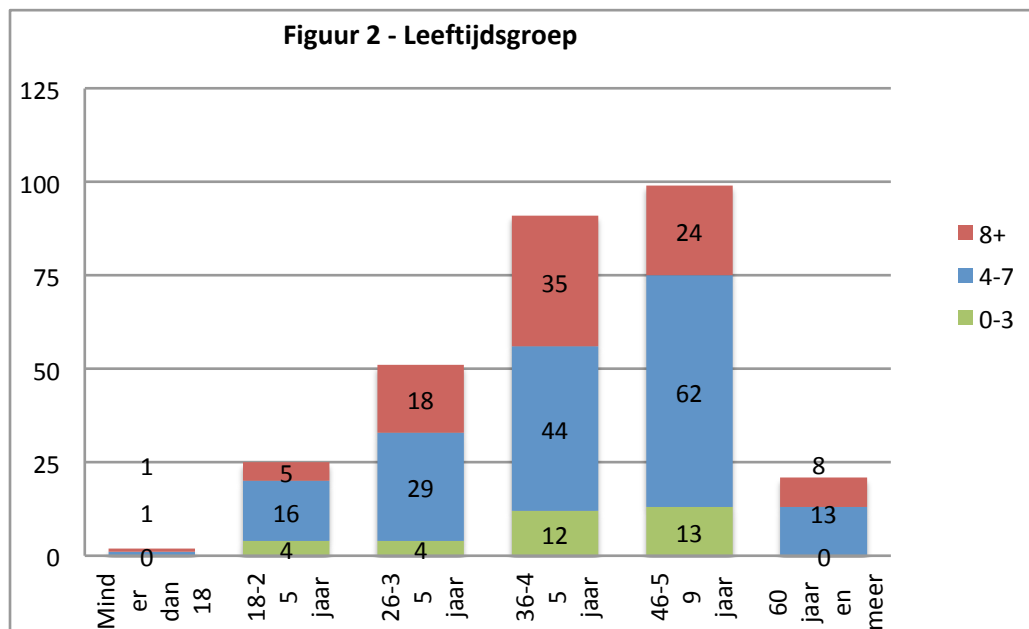
Wat betreft het geslacht heeft 56,5 % van de mannen en 62,9 % van de vrouwen een kwetsbaarheidsgraad tussen 4 en 7.

Demografisch profiel van de geïnterviewden

Leeftijd

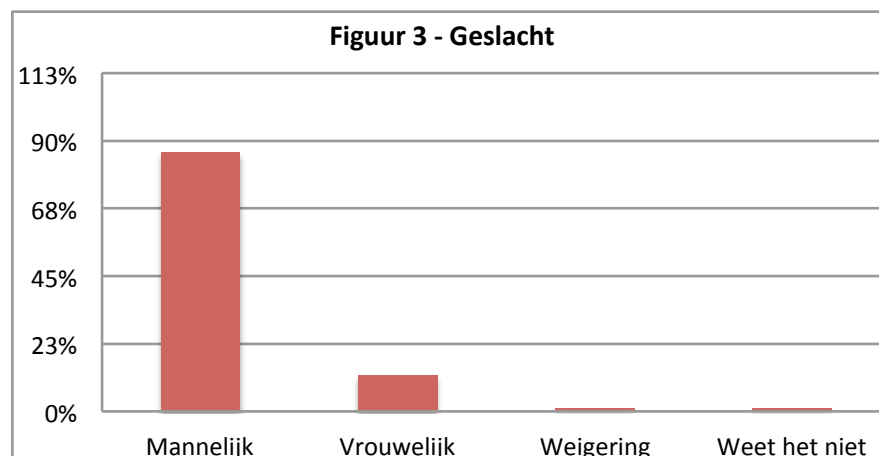
26,5 % van de deelnemers is minstens 35 jaar. 7,1 % van de ondervraagde personen is 60 jaar of ouder. De meest vertegenwoordigde leeftijdscategorie, is de categorie «46-59 jaar» met 33,7 %, m.a.w. een derde van de personen die geïnterviewd werden. Ter herinnering: de bevraging richtte zich uitsluitend op geïsoleerde volwassenen. Zodoende kunnen de statistieken die hier worden voorgelegd, enigszins afwijken van de resultaten op het terrein. (Figuur 2)

Noteren we dat 6 personen op de 294 hun geboortedatum of leeftijd niet hebben opgegeven. Trouwens, het is belangrijk om te signaleren dat de geboortedatum niet altijd overeenkwam met de opgegeven leeftijd. Voor deze statistieken hebben we ons gebaseerd op de opgegeven leeftijd.

Geslacht

86,1 % van de deelnemers zijn mannen en 11,9 % vrouwen. Drie personen hebben

geweigerd om te antwoorden en drie personen hebben verklaard het niet te weten. (Figuur 3)

Ongeveer evenveel vrouwen (37,1 %) als mannen (35,6 %) hebben bevestigd dat hun situatie veroorzaakt werd door een trauma.

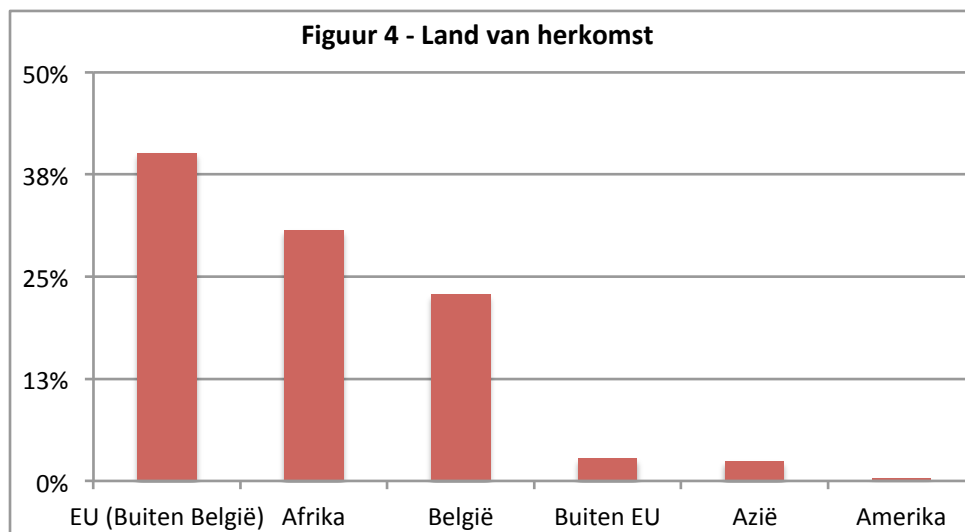
Land van oorsprong

22,8 % van de deelnemers zei dat ze afkomstig zijn uit België. Twee van hen hebben de dubbele nationaliteit: de ene de Belgisch-Franse, de andere de Belgisch-Marokkaanse.

De andere groepen in termen van nationaliteit zijn Polen (18,7 %), Marokkanen (15 %) en Roemenen (9,2 %).

40,1 % van de deelnemers komt uit een ander land binnen de Europese Unie dan België. De rest heeft de volgende herkomst: 30,6 % uit Afrika, 2,7 % uit een Europees land buiten de Europese Unie, 2,4 % uit Azië en 0,3 % uit Amerika. (Figuur 4)

Noteren we dat 3 personen niet hebben geantwoord op de vraag naar hun land van herkomst.

Vluchtelingen, asielzoekers en migranten

Van de 224 personen die gezegd hebben dat ze uit een ander land kwamen dan België, heeft 31,7 % «ja» geantwoord op de vraag «Bent u een asielzoeker, een vluchteling of een migrant in België?» In deze categorie is meer dan een kwart (26,4 %) al gedurende een periode van 10 tot 20 jaar in België. 27,8 % verblijft hier minder dan 10 jaar en 12,5 % al meer dan 20 jaar.

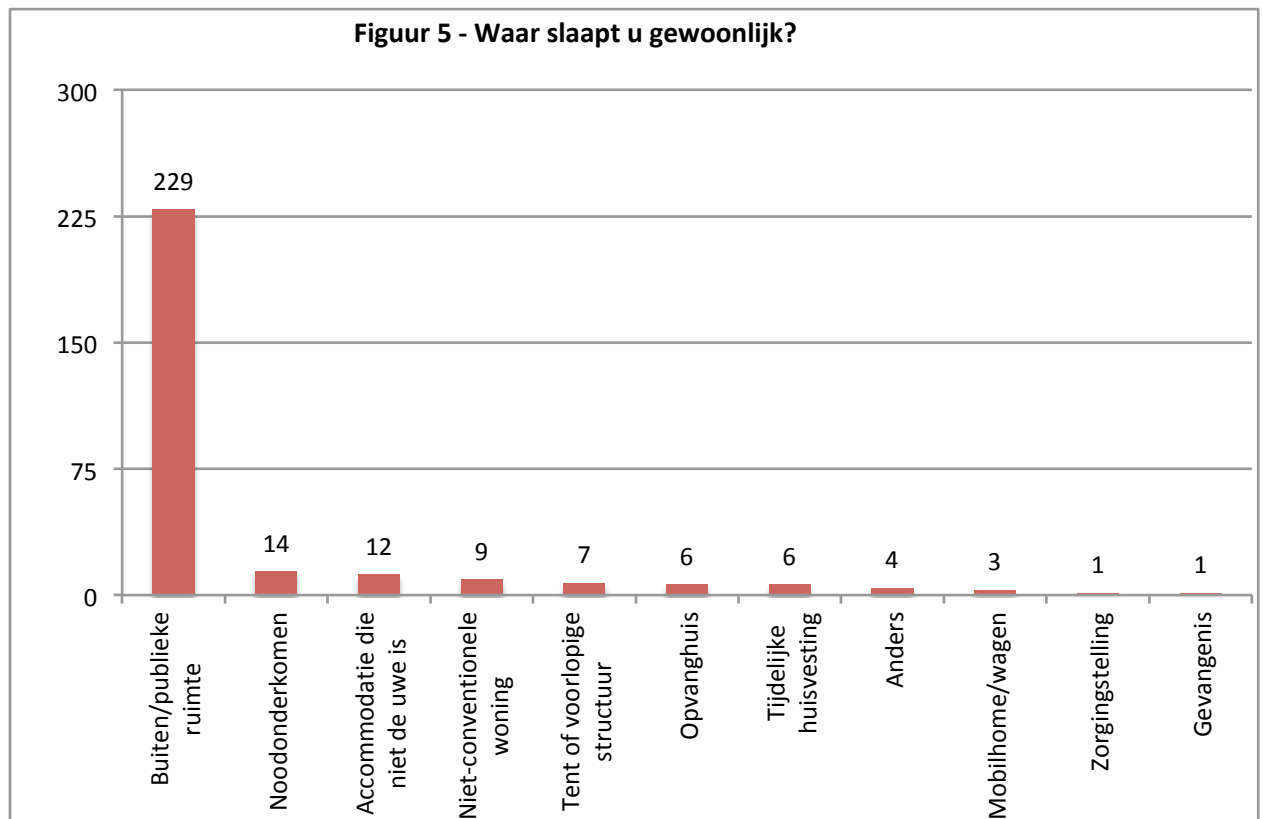
Deze cijfers zijn gebaseerd op de antwoorden van de personen die we ontmoet hebben, en geven aanleiding tot heel wat vraagtekens, zoals de wijze waarop de personen die «neen» geantwoord hebben op deze vraag, zichzelf zien (in termen van statuut). De hier uitgevoerde enquêtes bieden geen verdere pistes voor een antwoord.

Resultaten van de vragenlijst

De grote meerderheid (78 %) verklaarde meestal buiten te slapen of in de publieke ruimte (metro- en treinstations, enz.). (Figuur 5)

We weten niet waarom we de 65 personen die zeiden dat ze niet in hoofdzaak op straat slapen, toch aantreffen op straat op de dag van de bevraging. Dat kan te wijten zijn aan het feit dat ze geen toegang hadden tot de plaatsen waar ze gewoonlijk slapen, zoals opvangcentra, het huis van vrienden/familie, enz.

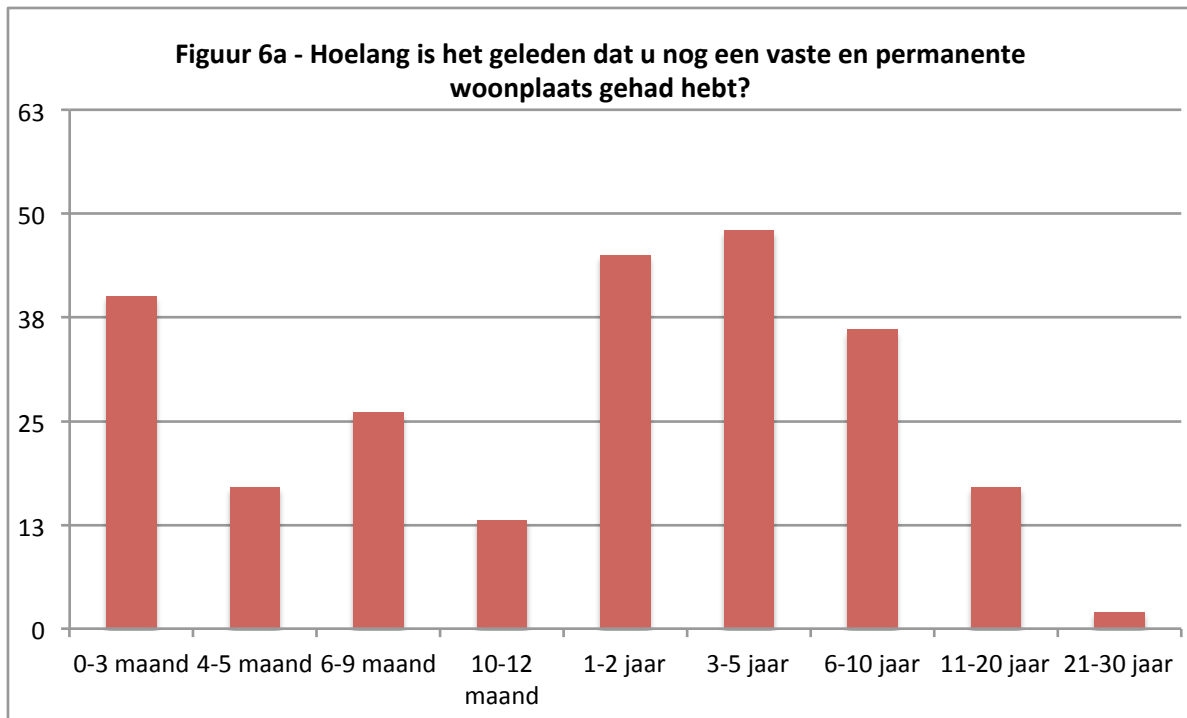
Periode van omzwerving

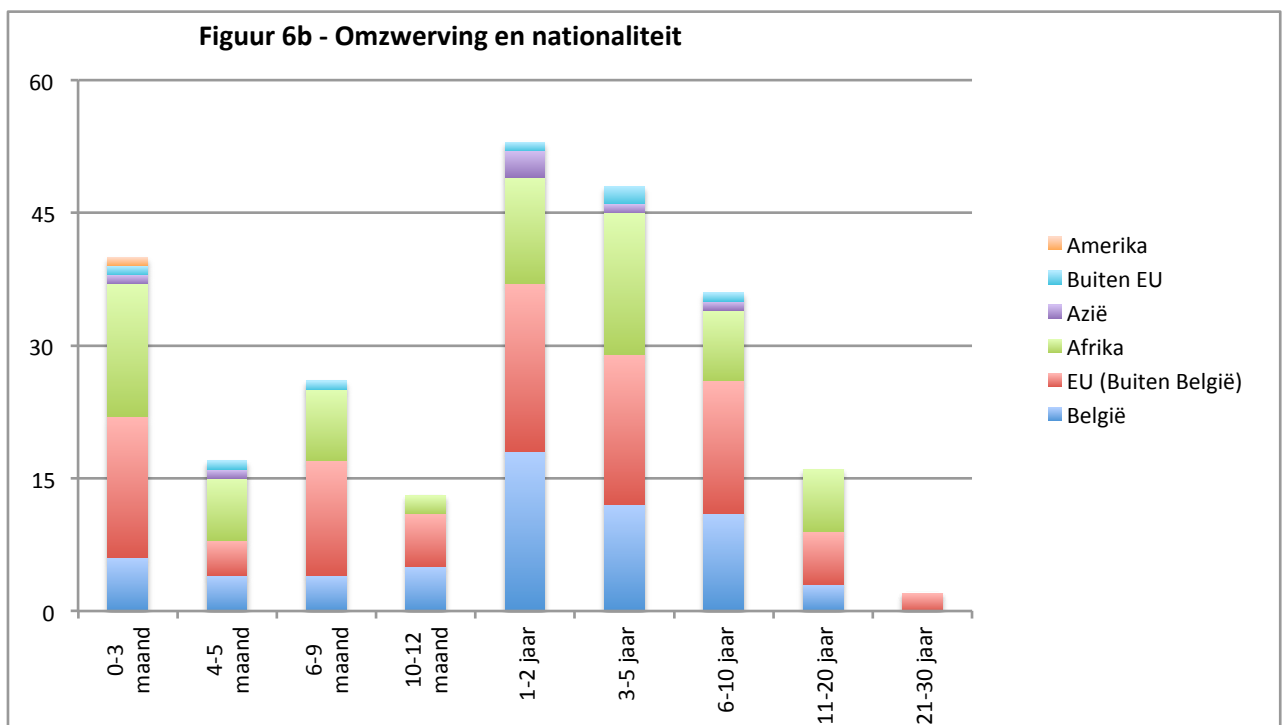
65 % van de deelnemers verklaarde geen vaste en permanente woonst meer gehad te hebben sinds meer dan een jaar. Van deze groep heeft meer dan de helft (53,9 %) al meer dan 3 jaar geen woonst meer.

25 jaar is de langste periode dat bepaalde deelnemers op straat gewoond hebben. We moeten echter aanstippen dat 43 personen die verklaard hadden dat ze al in meer dan een jaar tijd geen woonst meer gehad hadden, niet precies hebben gezegd over hoeveel jaren het dan wel ging.

Van de mensen die een jaar of minder op straat geslapen hebben, zit de meerderheid (41,7 %) in de categorie «0-3 maanden». (Figuur 6a)

Van hen die al meer dan een jaar geen woonst meer hebben, zien we dat het om 71,4 % gaat van de Aziaten, 70,1 % van de Belgen, 64,4 % van de mensen uit een land van de Europese Unie (buiten België), 62,5 % van de mensen uit een Europees land buiten de EU en 61,1 % van de Afrikanen. Met andere woorden, de Belgen maken deel uit van de groep daklozen die het meest risico lopen langer dan een jaar op straat te verblijven. (Figuur 6b)

Meer dan de helft van de mannen (53,1 %) woont al meer dan een jaar op straat tegenover 34,3 % van de vrouwen. Maar bij de personen die tussen 11 en 30 jaar op straat hebben geleefd, vinden we alleen maar mannen. De vrouwen zijn eerder vertegenwoordigd in de categorie «6-9 maand» (17,1 %). Ook is het zo dat 34 mannen en 6 vrouwen (van zij die meer dan een jaar op straat wonen) niet duidelijk vermeld hebben hoeveel jaar ze al op straat wonen.

In termen van leeftijd zijn oudere mensen vaker vertegenwoordigd in de categorieën voor een langere omzwervingstijd. Zo verklaarde 69,6 % van de 18-25-jarigen dat ze maximum een jaar geen vaste woonst meer gehad hadden terwijl 67,1 % van de 46-59-jarigen zo'n woonst niet meer gehad heeft sinds meer dan een jaar. Bovendien behoort meer dan de helft (52,9 %) van de 60-jarigen tot de categorie met een omzwervingstijd van 3 jaar of langer.

Er bestaat een verband tussen de lange omzwervingsperiodes en de hoge graad van kwetsbaarheid omwille van het feit dat die mensen er veel slechter aan toe zijn voor wat betreft hun gezondheid en hun algemeen welzijn. Het is dus niet verwonderlijk dat 54 % van de personen in de categorie «8+» zich al 3 jaar of meer ophoudt op straat.

Risico's³

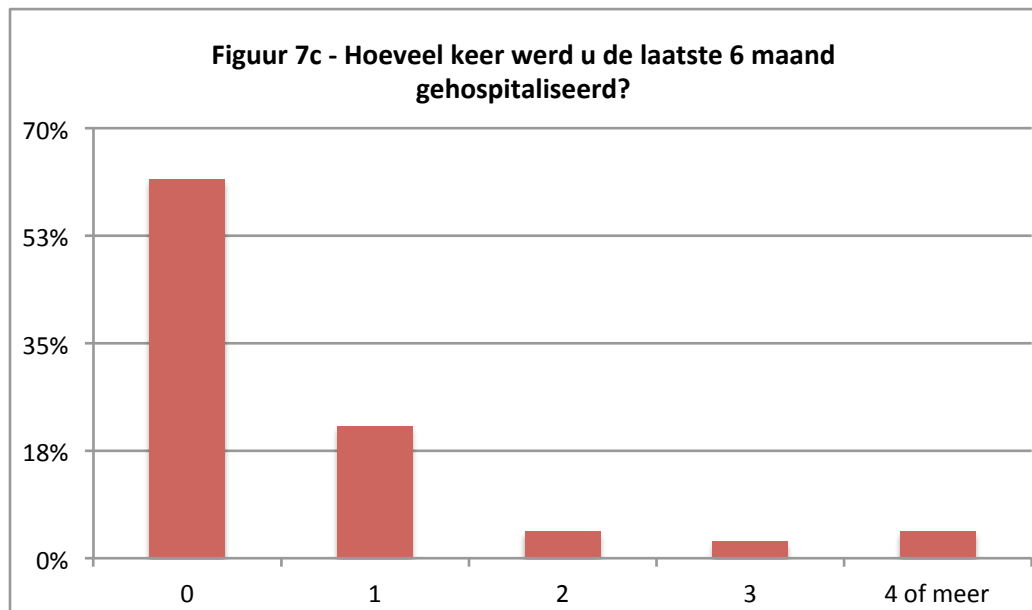
48,6 % van de personen verklaarde de laatste 6 maanden nooit te zijn ontvangen in een zaal of dienst voor noodopvang. Maar 21,4 % werd één keer opgevangen en 11,6 % vier keer of meer. Van deze laatste personen verklaarden er 14 dat ze tussen 5 en 10 keer naar een noodopvangdienst gegaan zijn, 1 persoon 20 keer, een andere 26 keer en nog iemand 36 keer. (Figuur 7a)

³ Aan de geïnterviewden werden verschillende vragen gesteld in verband met risico's (voor henzelf of voor anderen). Noteren we hierbij dat de interviewers voor bepaalde vragen in de sectie «Risico's» (van 4a tot 4f in de vragenlijst, zie ook de figuren 7a tot 7f) in het overeenkomstig vakje het precieze aantal moesten opschrijven. Maar de antwoorden werden vaak onjuist ingevuld. Heel wat interviewers noteerden i.p.v. een exact cijfer alleen maar «ja» of «neen». «Ja» werd gecodeerd als «1» in het Googleform, «neen» als «0». Het juiste aantal keren kan, voor veel deelnemers, veel hoger liggen.

Meer dan 20 % van de deelnemers werd ooit meegenomen met de ziekenwagen naar het ziekenhuis en 16,7 % twee keer of meer. (Figuur 7b)

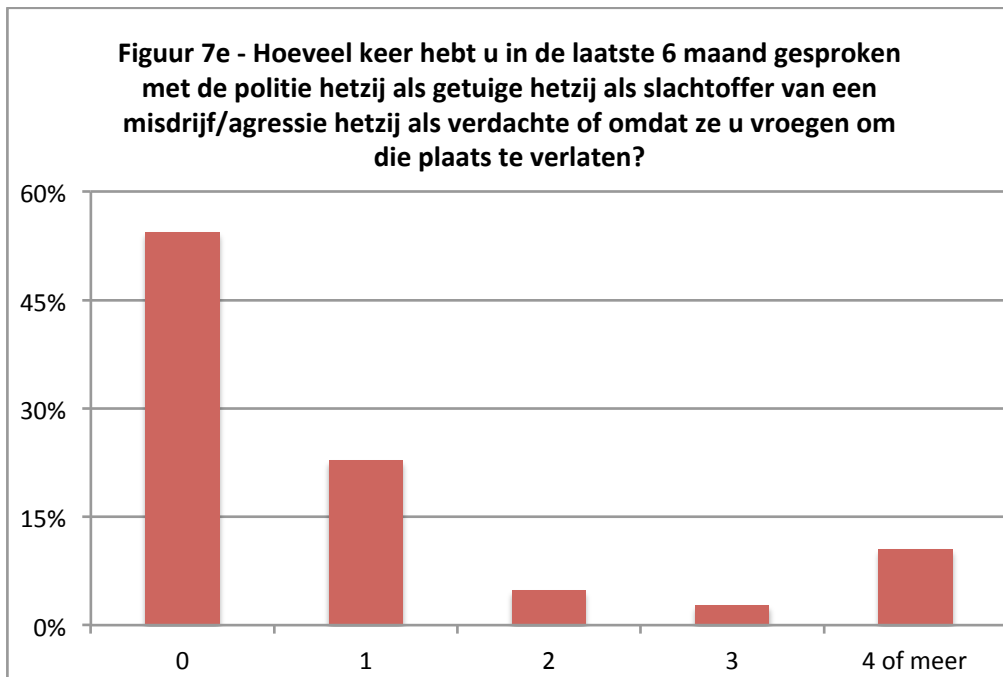
21,4 % van hen werd één keer gehospitaliseerd in de laatste 6 maand en 11,6 % meermaals. (Figuur 7c)

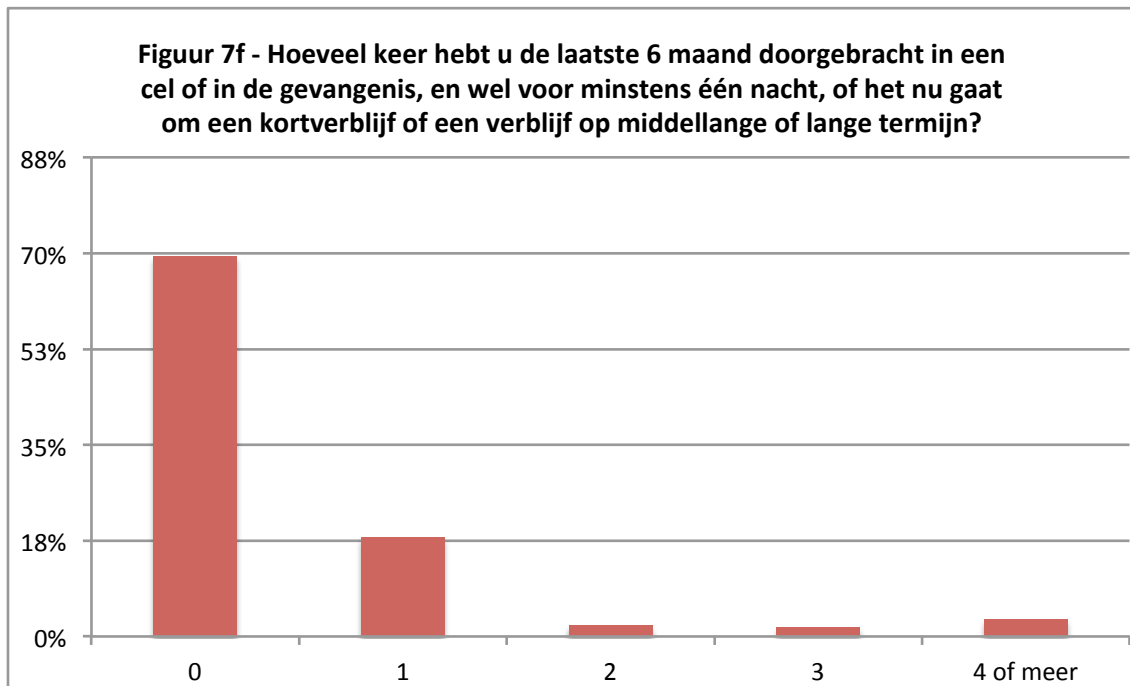
12,3 % van de deelnemers deed beroep op een dienst voor crisisinterventie (seksuele agressie, echtelijk geweld, geestelijke gezondheid, zelfmoordpreventie, enz.), één keer of meermaals. (Figuur 7d)

Meer dan een vijfde (22,8 %) van de geïnterviewden heeft met de politie gesproken hetzij als slachtoffer hetzij als verdachte van een misdrijf/agressie hetzij omdat hen gevraagd werd de plaats waar ze zich bevonden, te verlaten. 53 personen hebben meer dan één keer met de politie gesproken -31 van hen vier keer of meer. (Figuur 7e)

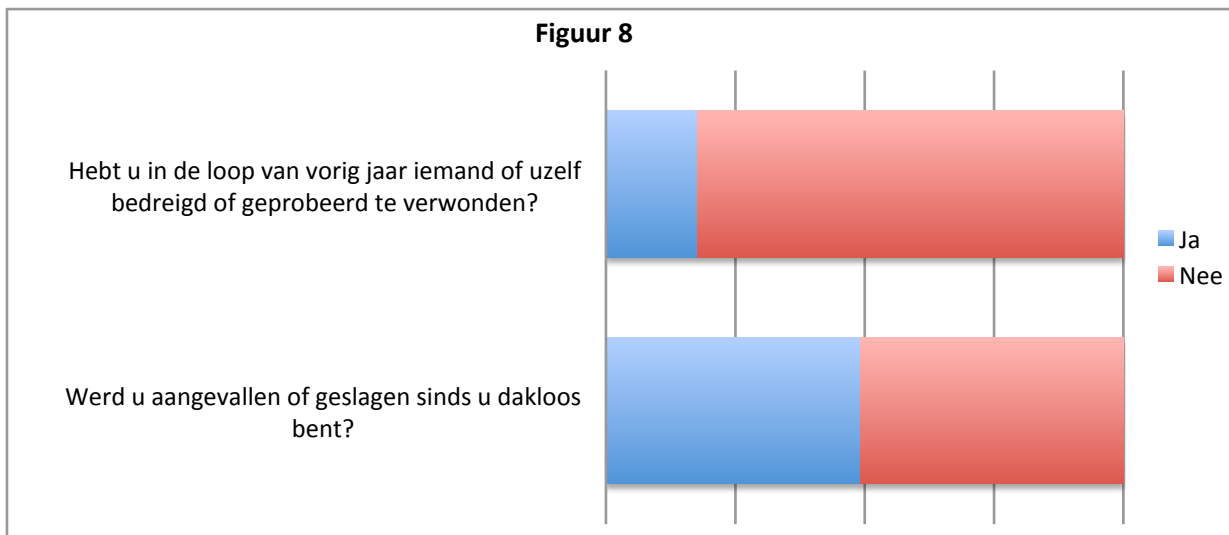

24,8 % van de personen die we ontmoet hebben, bracht minstens één nacht door in de gevangenis of een ontzuuchtering-cel. (Figuur 7f)

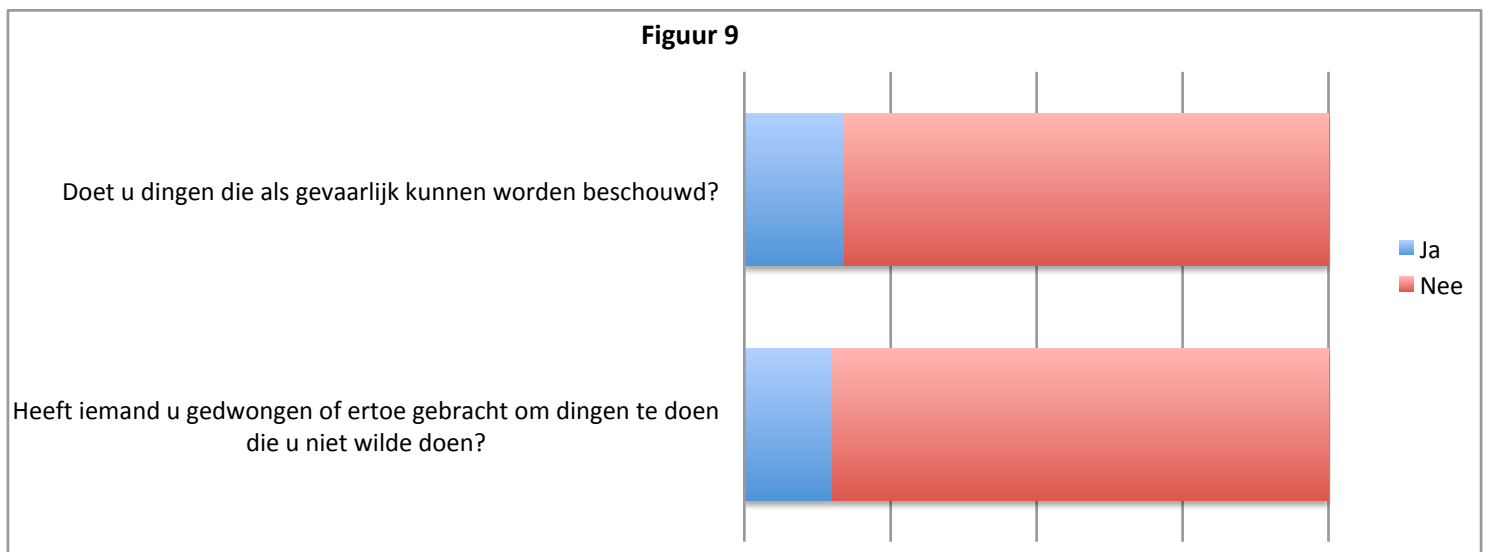
Bijna de helft (48,6 %) van de geïnterviewden verklaart dat ze werden aangevallen of geslagen sinds ze geen woonst meer hebben. Er is geen significant verschil tussen vrouwen en mannen: respectievelijk 48,6 % en 48,2 % zegt dat ze aangevallen of geslagen werden.

17,3 % van de deelnemers zei dat ze anderen of zichzelf hebben bedreigd of proberen te verwonden. Onder hen 16,6 % mannen en 22,9 % vrouwen, wat duidelijk maakt dat er een verschil bestaat in termen van geslacht. (Figuur 8)

14,6 % van de ondervraagde personen zei dat ze gedwongen werden, of minstens ertoe in de val gelokt, om dingen te doen die ze niet wilden doen.

16,5 % van de deelnemers zei dat ze dingen deden die kunnen beschouwd worden als gevaarlijk, bijvoorbeeld zich prostitueren, naalden uitwisselen, onbeschermd seksuele relaties hebben met onbekenden. Dit geldt voor 18,2 % van de mannen tegenover 5,7 % van de vrouwen. (Figuur 9)

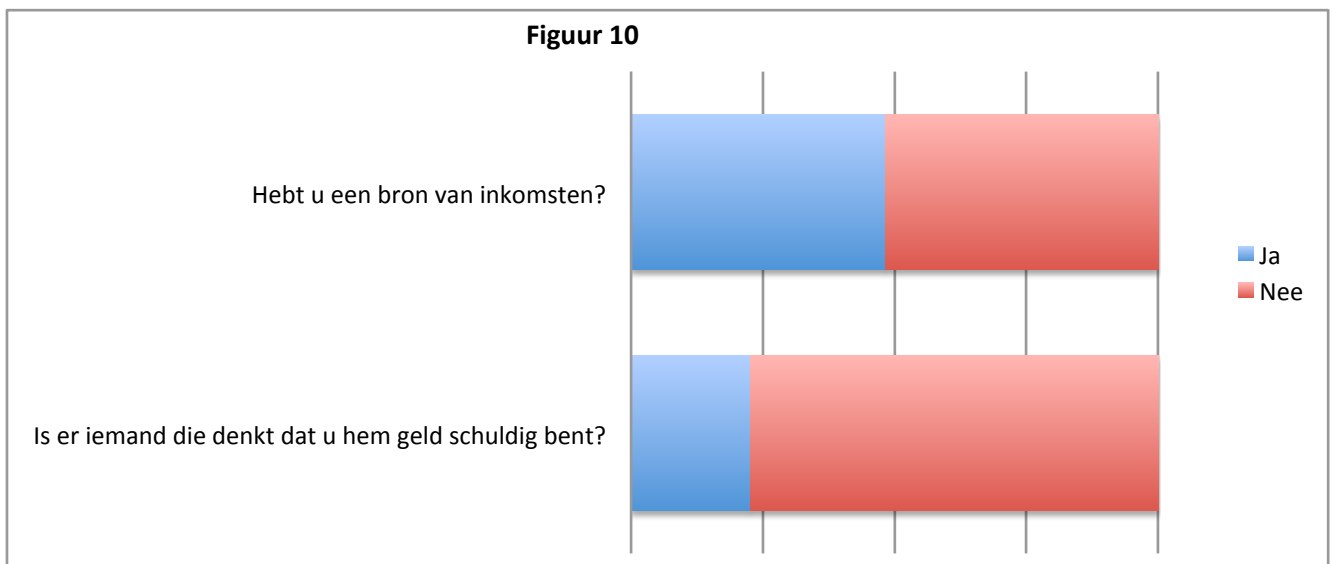

We mogen vooral niet vergeten dat vraag 7 van de vragenlijst VI-SPDAT niet gesteld werd tijdens de bevraging omdat in België de gegevens met betrekking tot verdenkingen, vervolgingen en veroordelingen niet kunnen behandeld worden. Bij het coderen werd het antwoord «weigering» voor elke vragenlijst opgetekend.

Socialisatie en dagelijks functioneren

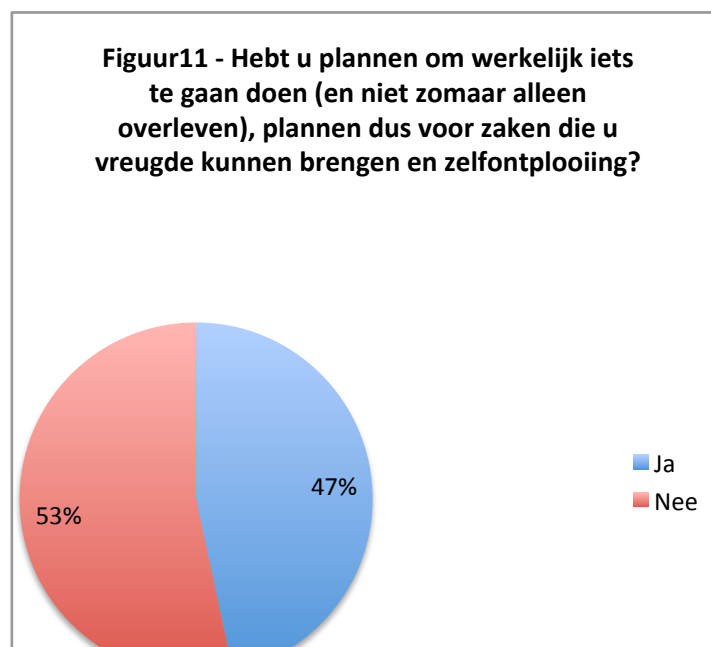
22 % van de deelnemers verklaarde dat iemand (bijv. een vroegere eigenaar, een onderneming, een drugsdealer, een overheidsorganisme) meende dat de geïnterviewde hem geld schuldig was.

51 % van de geïnterviewden wees erop dat ze geen enkele bron van inkomsten hadden. Dat geldt voor 23,9 % van de Belgen en 45,7 % van de mensen die uit een ander land komen dan België. Voor degenen die geen burger zijn van de Europese Unie gaat het om 53,8 %, t.t.z. 57 mensen op 106. (Figuur 10)

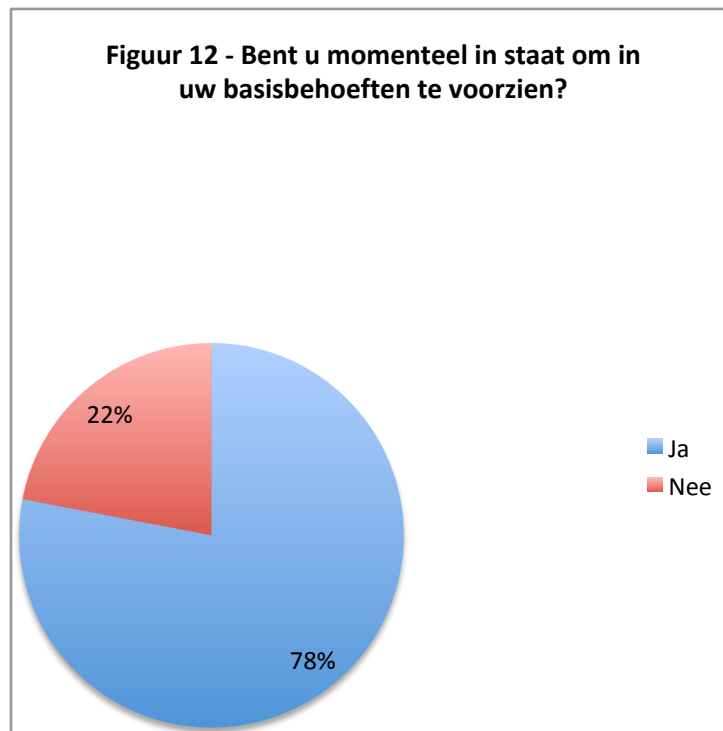

Meer dan de helft van de geïnterviewden (53,4 %) zei dat ze helemaal niets doen wat hen enige vreugde en zelfontplooiing kan bezorgen. (Figuur 11)

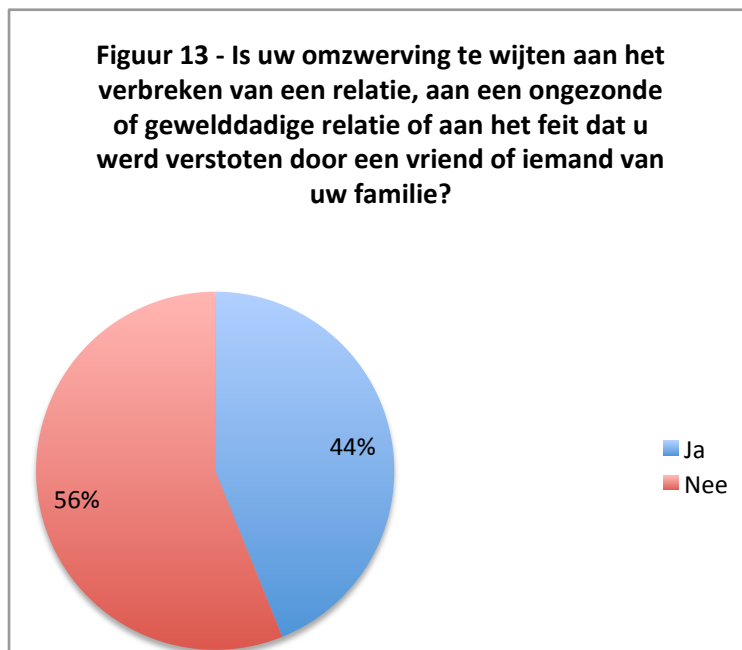
22 % van de deelnemers verklaarde dat ze momenteel niet in staat waren te voorzien in

hun basisbehoeften zoals zich wassen, andere kleren aandoen, naar de wc gaan, voedsel en drinkbaar water vinden. Stippen we hier ook aan dat indien aan slechts één van deze behoeften voldaan is, het antwoord gecodeerd wordt als een «ja». (Figuur 12)

43,9 % antwoordde dat hun situatie te wijten was aan het afbreken van een relatie of aan een of andere ongezonde of gewelddadige relatie of aan het feit dat ze verstoten werden door een vriend of iemand van hun familie. Dat is het geval voor 73,6 % van de mensen met een graad van kwetsbaarheid van «8 en meer». Anderzijds is het meer van

toepassing op vrouwen (48,6 %) dan op mannen (40,7 %). (Figuur 13)

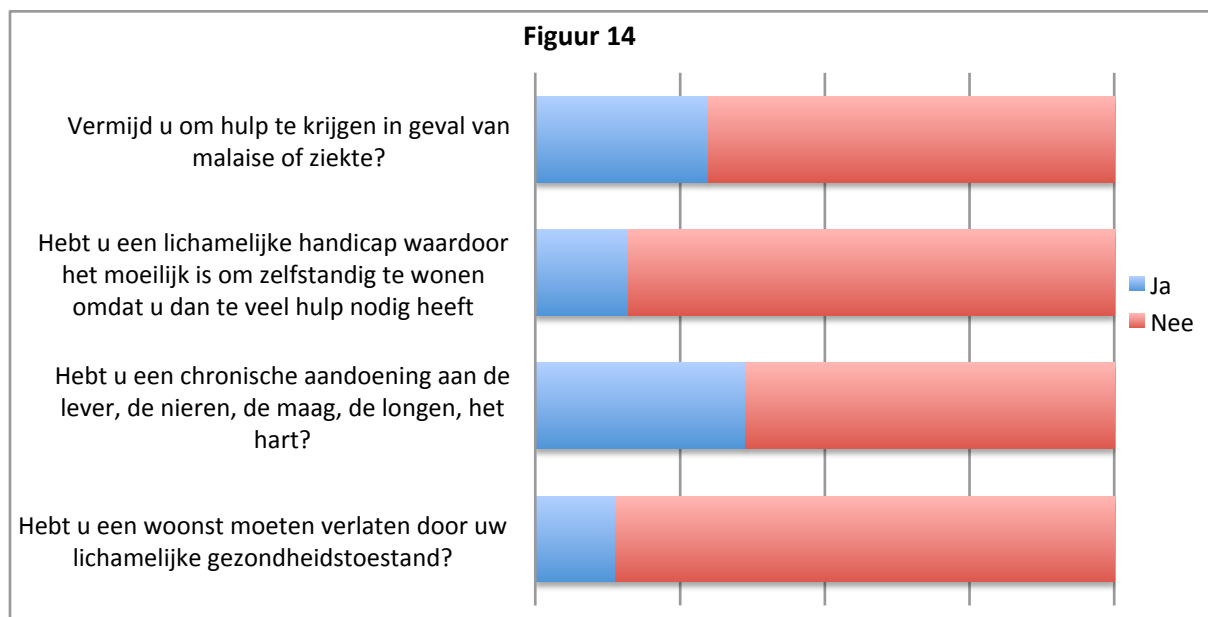
Gezondheid en welzijn

Lichamelijke gezondheid – 13,3 % verklaarde dat ze een woonst verlaten hebben omwille van problemen met hun lichamelijke gezondheid. (Figuur 14)

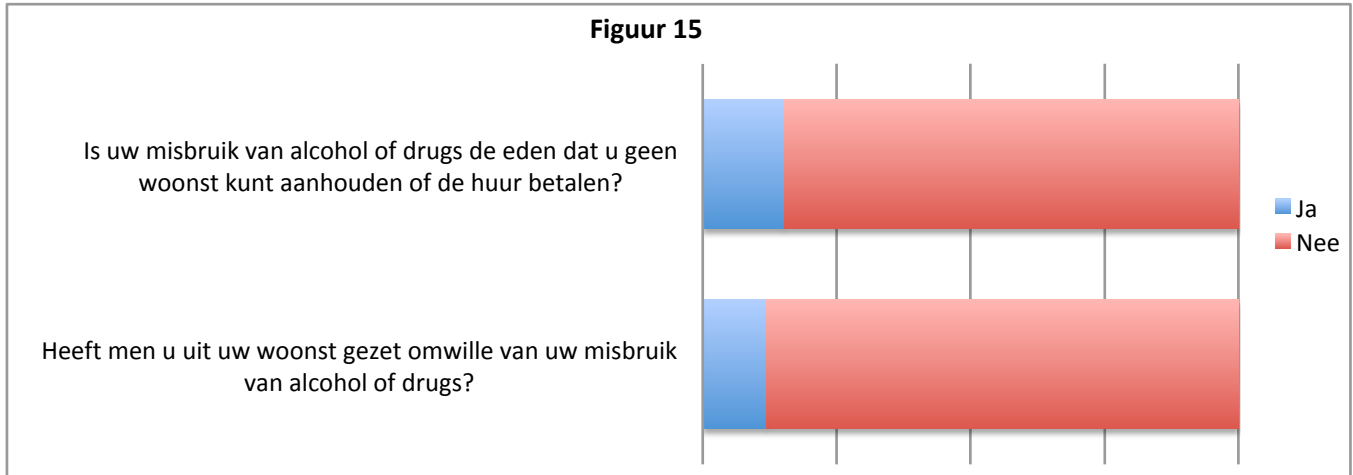
Chronische gezondheidsproblemen – 35 % antwoordde chronische gezondheidsproblemen te hebben aan één of meerdere vitale organen (lever, nieren, maag, longen, hart).

Lichamelijke handicap – 16 % zei een lichamelijke handicap te hebben die een beperking oplegt aan het type woonsten waartoe ze toegang zouden kunnen hebben of die het moeilijk maakt om een zelfstandig leven te leiden.

Medische hulpverlening – 26,2 % vermijdt het om hulp te krijgen wanneer ze zich niet goed voelen of bij ziekte.

Misbruik van alcohol of drugs – 8,2 % van de deelnemers werd uit een woonst gezet omwille van hun drugs- of alcoholmisbruik en 14,6 % meent dat hun misbruik het voor hen moeilijk maakt een woonst te behouden of de huur te betalen. (Figuur 15)

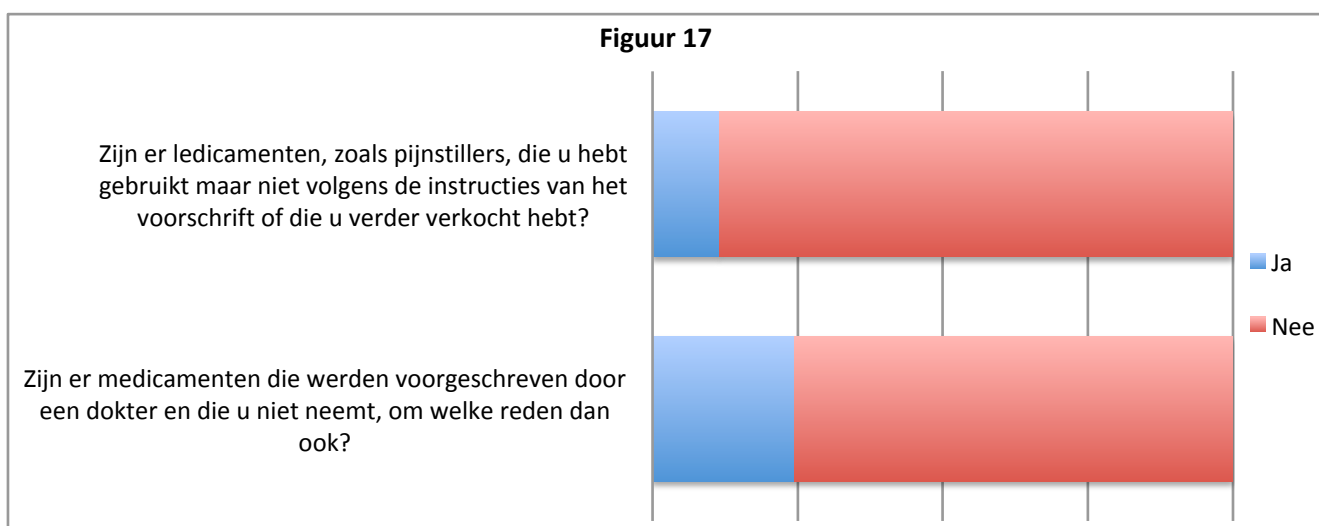
Zwangerschap – 4 vrouwen hebben geantwoord dat ze zwanger waren.

Geestelijke gezondheid – 9,2 % van de geïnterviewden verklaarde dat ze moeilijkheden ondervonden om hun woonst aan te houden of dat ze uit hun woonst gezet werden omwille van een probleem van geestelijke gezondheid; 5,2 % omwille van een oud hersentrauma; en 7,1 % omwille van een leer- of ontwikkelingsstoornis (of een ander gebrek). (Figuur 16)

10,5 % van de deelnemers antwoordde een probleem te hebben m.b.t. hun geestelijke of verstandelijke gezondheid, wat het voor hen moeilijk maakt om een zelfstandig leven te leiden.

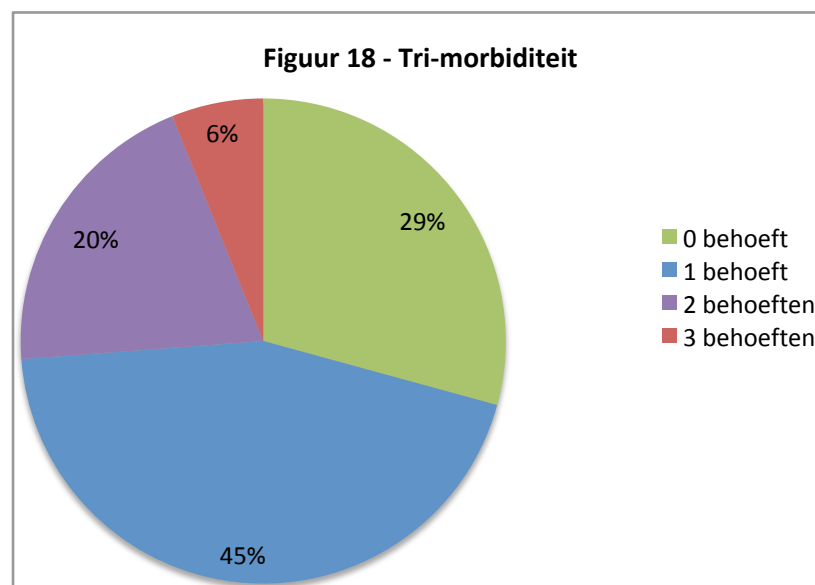
Medicijnen – Bijna een kwart van de personen (23,8 %) zei dat ze de medicijnen die door hun dokter werden voorgeschreven, niet namen. 11,2 % verklaarde dat ze de medicijnen niet namen volgens de instructies van het voorschrift of dat ze de medicijnen doorverkochten. (Figuur 17)

Tri-morbiditeit

De tri-morbiditeit betreft diegenen die een probleem met geestelijke gezondheid combineren met problemen rond lichamelijke gezondheid en verslaving. Het gaat om een sleutelindicatie vermits, hoe complexer iemands behoeften zijn, hoe moeilijker het zal zijn een woonst te vinden die voldoet aan deze specifieke behoeften.

6,1 % van de deelnemers heeft de factor tri-morbiditeit en heeft bijgevolg steun nodig in termen van gezondheid (lichamelijk en geestelijk) en verslaving. (Figuur 18)

Commentaren betreffende gezondheid en welzijn

Dakloosheid is een van de oorzaken van een zwakke gezondheid. Anderzijds geven de resultaten van deze interviews aan dat gezondheidsproblemen ook het verlies van een woonst kunnen veroorzaken: sommige deelnemers verklaarden dat problemen met gezondheid en/of gebruik van bepaalde middelen het moeilijk maakten een woonplaats aan te houden en, in bepaalde gevallen, uithuiszetting met zich meebrachten. 9,2 % heeft de woonst moeten verlaten door een probleem met de geestelijke gezondheid en 8,2 % door een probleem van gebruik van drugs/alcohol.

Deze enquête toont duidelijk dat het voor sommige mensen noodzakelijk is dat er begeleiding komt om hen te helpen hun woonst te behouden en hen steun te bieden bij wat ze nodig hebben voor hun gezondheid. Indien de toegang tot de woonplaats afhangt van een bepaalde onthouding of van specifieke verwachtingen in termen van gedrag, dan lopen mensen met een verslaving of een probleem met hun geestelijke gezondheid het risico dakloos te blijven.

Besluit

Het aantal personen dat op straat leeft in de regio Brussel-Hoofdstad neemt elk jaar toe. Dankzij de enquêtes die werden uitgevoerd tijdens «*Een ontmoeting voor een woning*» weten we nu meer over het profiel van deze mensen en hun behoeften.

De hier voorgelegde resultaten tonen duidelijk aan welke de problemen en de risico's zijn waarmee daklozen elke dag worden geconfronteerd en waarvoor dringend een oplossing moet gevonden worden. Inderdaad, 78 % van de geïnterviewden slaapt gewoonlijk buiten en 65 % al sedert meer dan een jaar. Bijna een derde (31,6 %) heeft trouwens een hoge graad van kwetsbaarheid, t.t.z. dat ze een duurzame woonplaats nodig hebben en een intensieve begeleiding. Dit rapport brengt tevens aan het licht dat Belgen slechts beperkt vertegenwoordigd zijn (22,8 %) in de groep van geïnterviewden.

De resultaten van dit rapport zijn gebaseerd op 294 interviews. Als we weten dat La Strada in 2016 zo'n 707 mensen telde die op straat sliepen, dan is het nodig en belangrijk om die mensen op te sporen die in juni ll. niet werden geïnterviewd om een zo realistisch mogelijk beeld te kunnen krijgen van het publiek van dakloze mensen in Brussel. Het vergaren van betrouwbare gegevens over dit publiek is een opdracht waaraan continu moet gewerkt worden.

Gedetailleerde en betrouwbare gegevens verzamelen vormt de eerste stap in de zoektocht naar 400 woonplaatsen. Met deze gegevens kunnen we tot oplossingen voor het woonprobleem komen die aangepast zijn aan hun specifieke behoeften. Zo geven we echt voorrang aan de meest kwetsbare mensen in termen van risico op overlijden.

Niet alleen heeft de week «*Een ontmoeting voor een woning*» ons heel wat betrouwbare gegevens opgeleverd, maar ook konden we zo de sensibilisatie voor dakloosheid een boost geven en vele vrijwilligers engageren in de campagne 400Daken. Vandaag blijkt het engagement van de gemeenschap cruciaal om nieuwe oplossingen en perspectieven te ontwikkelen om een einde te maken aan dakloosheid.

We bedanken de partners op wiens steun we konden rekenen tijdens de week

«Een ontmoeting voor een woning»:

